

Лебідь

Яків Щоголів

Гордовитий, повний сили,
Розсікаючи траву,
Плавав лебідь білокрилий
По глибокому ставу.

Й пливучи під темним дахом
Вільх і аїра кущів,
Все чогось ховався з жахом
Від таких же лебедів.

І як в вирій в пору ранню
Гурт лебедячий летів,
Він немерзнучу ковбаню
Покидати не хотів.

Плавав лебідь на роздоллі;
А щоб вирія знайти,
Прагнув тільки волі, волі
Та спокою в самоті.

Не журилась птиця дика,
Що за днем то день і гас,
Як згасає все одвіка;

А прийшов останній час,—
Заячав мій лебідь білий,
Вгору голову підняв,
Стріпонувся і без сили
В хвилях крила розпластав.

Так в той час, як настигає
В самоті його кінець,
Гордовито умирає
Непривітаний співець.